

הבימאי האמריקאי סידני פולאק העניק ראיון בלעדי

לעורכת מדור הקולנוע של "העולם הזה", עדנה פיינרו

להיט בטעות

זאת תמונת-המצב בניו-יורק. קשה לך מאוד, אם אינך מפורסם.

● קשה גם לאדם מוכשר כליך כמו גיבור הסרט, מייקל דורסי?

כן, אם הוא עושה בעיות כמו דורסי. יש סצינה בסרט שבה אני מעיר לו (פולאק מנגלם בסרט את תפקיד אמרגנו של הגיבור הראשי, מייקל דורסי), כי אין לו שום סיכוי למצוא תעסוקה. משום שאף אחד לא יוכל להשלים עם ביזבוזו של שני ימי צילום. אך ורק כדי שישכנעו אותו לגלם עגבניה מול המצלמה בסרט פירסומת — וכשישכנעו, יסרב לשבת במ' קום אחד, משום ש, עגבניות אינן יושבות. מובן שהיינו צריכים ליצור מצב מוגזם, שיכסה על האיש לבלוש ביגדי אשה. הוא חייב להאמין כי אין לו כל סיכוי לקבל עבודה, כמייקל דורסי. בגלל המוניטין הר' מפוקפק שלו, הדרך היחידה הפתוחה בפניו היא להתחפש לאשה.

להבדיל מסרט כמו חמים וטעים, לא עמד לרשותי תירוץ משכנע כמו סכנת-חיים, שייאלץ גברים לבלוש שמלות. לכן ניסיתי לדחוק אותו לפינה. שהמוצא היחיד ממנה עבורו הוא בלבוש נשי.

● מתקבל הרושם שהופמן נמנע מכל רמז לכיוון של הומוסקסואליות או הצגה מוגזמת של גינוני נשים.

זה נכון, משום שלא רציתי לעשות משהו בנוסח ויקטור ויקטוריה או חמים וטעים. אני אוהב את שני הסרטים, אבל בשניהם הקהל מתבקש לקבל מוסכמה מראש, ואיש מן הצופים אינו חושד, ולוא רק לרגע. שגילוי אנדריוס היא גבר. כאן, כדי שה' סרט יעבור, היה צורך במישחק הרבה יותר מאופק ומעורר.

● ערכתם שינויים בתסריט תוך כדי צילום?

אני תמיד משנה פה ושם דברים תוך

● מה דעתך על קבלת-הפנים שערך לסירטך הפסטיבל?

למען האמת, אני מכיר את ברלין, אבל היה לי הרושם, לפי התשובות אמש, שה' קהל אכן אהב מאוד את הסרט. אולם, אם להיות כן, אחרי ההצלחה העצומה שהיתה לטוסטי בארצות-הברית, נראה כל היתר כרפרט לליקוק השפתיים אחרי ה' ארוחה העיקרית.

הסרט כבר הרוויח יותר כסף, בששת השבועות מאז יצא לשוק, מכל סרט אחר שעשיתי בכל הקריירה שלי. זאת הקומ' דיה המצליחה ביותר, מבחינה סטטיסטית, שית, בכל הזמנים, ואשר למיספר הפרטים שכבר קיבל הסרט — קשה לי כבר למנותם.

אין זה אומר שלא איכפת לי מה קורה

מצונן עד לשיד עצמותיו, עיניו דומעות, לבוש בבגדי עבודה (חליפת ג'ינס ומג' פייס), ומנסה להתפצל בעת ובעונה אחת בין ארבעה מראיינים שונים, הממתנינם לו מזה שעות — הבימאי האמריקאי סידני פולאק יושב אחר כבוד בלובי של מלון אינטרקונטיננטל בברלין. הוא בא ערב לפני כן, להצגת הבכורה של סירטו החדש טוסטי; הוא עומד לצאת אחרי-הצהריים חזרה לארצות-הברית, אבל את אמצעי-התישורת אינו מזניח. זה חגו הפרטי, הוא המלך הבלתי-מוכתר של ברלין ברגע זה, ועד סוף הפסטיבל יהיה סרט הפתיחה, טוסטי, היחיד שיזכה באהדה בלתי-מסויינת. גת מצד כל הנוגעים בדבר — מבקרים, קהל ואנשי-מיקצוע גם יחד.

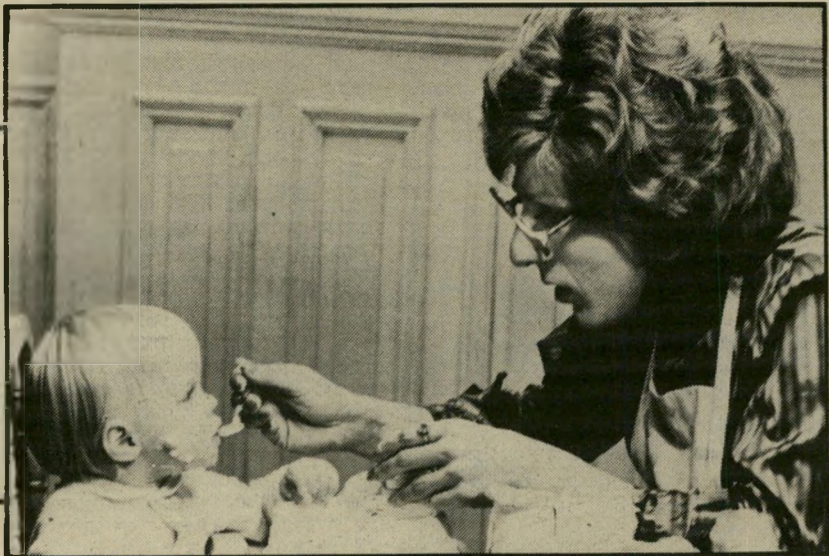
פולאק עצמו קצת המום מכל העניין. מי יכול היה להעלות על הדעת, שדווקא הסרט שלא התחשק לו במיוחד לעשותו יביא לו את הכבוד הגדול ביותר בקאריירה שלו? אומנם, הוא כבר עשה סרטים מצליחים, כמו הם יורים גם בסוסים, כך היינו אז הפרש החשמלי, אבל מעולם עוד לא היה סרט שלו מועמד ל־10 פרטי אוס' קר, דוגמת טוסטי, ואשר להכנסותיו פולאק מודה שהוא ניצב המום מול כמות האפ' סים שליד הסכום הכולל של הכנסות אחר' רי שישה שבועות בלבד של הצגות.

לכן, למרות ההצטננות, למרות לחץ המראיינים שסחטו אותו קודם ואלה המח' כים בתור, הוא יכול להתרווח בניחותה בתוך הכורסא ולדבר איתי על סירטו, כמו היינו יושבים תחת עץ-בננות ומגלג' לים שיחותייך על החיים היפים.

הבימאי סידני פולאק משחק את תפקידו של ג'ורג' פילדס, סוכן-שחקנים רב-השפעה בניו-יורק. דאסטין הופמן מככב כמייקל דורסי — שחקן מסור הנאבק על הקריירה שלו ומצליח לזכות בתפקיד רק כאשר.

בקולנוע

הופמן בתפקיד מייקל המחופש לדורוסי, נקלט במילכוד מביך כאשר הוא משמש מאוהב — וזו אינה יודעת כי הגברת והשפכה לידידתה, היא למעשה גבר.

שארטפ'ית) במילכוד

כדי עבודה, וכאן היתה השאלה הגדולה: מה בדיוק עשוי לעבוד ולהיראות טיבעי על המסך, ומה לא. כי סיפור כזה על שחקן שהופך לכוכב דווקא כשחקנית ב' אופרתיסבון ולווייונות, בעוד הוא מאר' הב באשה המכירה אותו רק כגבר, ובאשה אחרת המכירה אותו רק כאשה — סיפור כזה מומין הרבה מאוד זימפים, את הסיפור עצמו לא שינינו, ביסודו, אבל התאמנו אותו כל הזמן לצרכים שלנו.

● תמיד טענת שאתה אוהב לעבוד עם שחקנים שאהה מכיר, ולתפור את הדמויות ואת העלילה לפי מידותיהם. עד כמה הלכת לקראת הופמן בטוסטי?

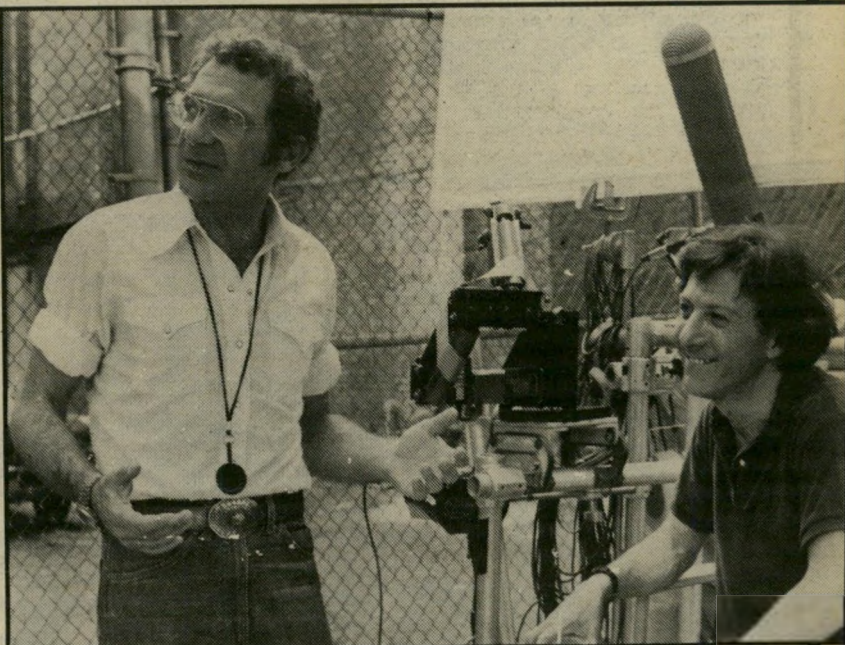
הרבה מאוד בנוי כאן על הקצב הפנימי האישי של דאסטין הופמן. יש לו סיגנון מישחק ותנועה מהירים מאוד, הוא נמצא בתוויה מתמדת, ולעולם לא יעמוד במקום אחד. הוא חסר מנוחה לחלוטין.

את התכונות האלה העברנו לתפקיד, כשהוא עדיין מייקל דורסי, אבל השתדלנו לקפוץ לקיצוניות השנייה — תגובות אטיות, מדודות ומתונות — כשדורסי מת'

לי עכשיו, אבל גם אם הסרט לא יצליח כליכך בגרמניה או בצרפת, אין סיבה להתייאש. למעשה, הדאגה העיקרית שלי מחוץ לארצות-הברית קשורה לאיכות-הת' רגום של הסרט, ולעצם העובדה שקהל אשר יקרא את כותרות התרגום עשן לה' חמץ לא פעם חלק מן הדברים המתר' חשים בתוך התמונה.

● יש בי הרגשה שבכמה מן הסרטים האמריקאיים האחרונים באים לידי ביטוי אכזבה או יאוש מסוים מעולם הבידור. כך היה בויקטור ויקטוריה או במלך הקומ' דיה. וכך גם בסרט שלך.

המצב בברודווי אינו כה נורא, ובכל זאת סירטי נאמן למדי למציאות. הגיבור הוא אדם בגיל 40-45, שחקן שעדיין מחלק דירתו עם שותף, מתפרנס כמלצר ומנסה להשיג תפקידים קטנים, ואם לא התקדם — הוא אשם בכך לא פחות מאשר המצב השורר בעולם התיאטרון בניו-יורק. זו חוויה שאני עצמי עברתי על בשרי כשי' התחלתי דרכי כשחקן, ודאסטין הופמן הכיר אותה מקרוב.

דאסטין הופמן, השחקן, וסידני פולאק, הבימאי, על בימת' הצילומים של טוסטי. הם מכירים זה את זה שנים רבות, מאז החלו בקריירות מקבילות כשחקנים. שניהם טעמו מגורלם המר של אלמונים בניו-יורק, טים הפכו למפורסמים ומצליחים בקולנוע. הופמן הוא שהפציר בפולאק לשחק בסרט.

במציאות